

I brev af 25. marts 1982 til Skatte- og Afgiftsudvalget oversatte skatteministeren den daværende lovtekst til følgende, noget mere forståelige sprog:

»Den selvangivne indkomst skal forhøjes, når følgende betingelser er opfyldt:

- der skal være tale om en fuldt skattepligtig person,
- der skal være foretaget skattemæssige afskrivninger, nedskrivninger på varelagre, som beløbsmæssigt er større end året før, eller henlæggelser til investeringsfond,
- privatforbruget skal være større end 76.100 kr. - dette beløb, der reguleres efter udskrivningslovens § 4, udgør for 1982 82.500 kr. - og
- privatforbruget skal være større end den skattepligtige indkomst, der er selvangivet.

Forhøjelsen af den selvangivne indkomst sker ved, at de pågældende afskrivninger m.v. begrænses så meget, at indkomsten kommer op på et beløb, der svarer til privatforbruget. Forhøjelse af den selvangivne indkomst efter § 28 kan dog ikke overstige de samlede afskrivnings-, nedskrivnings- og henlæggelsesbeløb.

Afskrivninger, som er bundet til det enkelte år, og som fortabes, hvis de ikke foretages i det pågældende år, kan dog ikke begrænses. Derudover kan afskrivninger kun begrænses inden for den del af afskrivningen, der for driftsmidler overstiger 10 pct. af saldo værdien, og som for bygninger og særlige installationer i disse overstiger 2 pct. af anskaffelsessummen.

Forhøjelsen af den skattepligtige indkomst efter § 28 betyder ikke, at den skattepligtige fortaber de pågældende afskrivninger m.v. Der sker blot en udsættelse af afskrivningerne m.v., således at de

fremtidige afskrivningsmuligheder forøges tilsvarende.«

I samme brev har skatteministeren oplyst, at skattevæsenet ikke har andet stof om reglens benyttelse end resultatet af en enquete, der blev foranstaltet vedrørende årene 1975 og 1976. Dette resultat optryktes som bilag til L 182 af 16. april 1982.

Mens skattevæsenet altså er ret uvidende om, hvordan ordningen fungerer, kan Fremskridtspartiet fastslå, at reglen nu har virket elendigt og vilkårligt gennem de sidste 12 år. I samme periode har Folketinget totalt ødelagt erhvervslivets forhold. Herefter må selv de, der i den dramatiske septemberperiode i 1974 stemte for forslaget, indse, at forudsætningerne herfor totalt har svigtet, og at det eneste rigtige derfor nu er at befri den i forvejen alt for komplicerede danske skattelovgivning også for denne gevækst, som i sine praktiske virkninger først og fremmest føjer skattevæsenets spot til den skade, hvormed den forfejlede rentepolitik har ramt landbrug og mindre bygningshåndværkere.

Når firkløverpropagandister påstår, at rentepolitikken er blevet mere skånsom i de senere år, overser de ganske, at udlandskonjunkturerne har standset inflationen, og at den reelle rente derfor fortsat ligger på et alt for højt, rekordagtigt niveau.

Typisk vil den, der rammes af gældende § 28, være en nyetableret, som må bruge sine beskedne pengemidler til at betale ikkefradragsberettigede afdrag på etableringsgæld, og som følgelig ikke har penge tilovers til tillige at betale en skat, der ofte bliver på flere hundrede procent af hans skatteindtægt.